

befinde os fremdeles i en gunstig økonomisk Periode. Men hvor længe vil denne vare? Er der ikke allerede Tegn til, at der kan indtræde en Strømkæntring? Vi tør haabe, at denne Strømkæntring ikke kommer pludseligt eller voldsomt; vi kunne ønske, at den udebliver, men vi kunne ikke fæste Lid til det. Og kommer den Dag, da der maa tages til Kassebeholdningen, saa vil det erfares, at de 43½ Mill. Kr., der findes der i Øjeblikket, ikke er en uendelig Guldgrube.“

Man ser altsaa, at baade den daværende Finansminister, Wilhelm Lassen, og det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), som var Ordfører for sit Parti, udtalte sig meget forsigtigt, og man skimter i deres Udtalelser, at de forudsaa den Nedgangsperiode, som vilde komme. Men hvordan stillede den højtærede Konseilspræsident sig, som ogsaa paa det Tidspunkt var Ordfører for sit Parti? Han saa meget optimistisk paa Forholdene. Han udtalte, at der var ingen Tvivl om, at Finanslovsforslaget var budgetteret mindst 10 Mill. Kr. for lavt paa Indtægtssiden. Forholdet var, at Indtægten var budgetteret med et rundt Tal til 94 Mill. Kr., medens Udgiften var budgetteret til 95 Mill. Kr., saaledes at der altsaa var et Under-skud paa Finanslovsforslaget af 1 Mill. Kr. Men nu siger den højtærede Konseilspræsident, at Indtægten er budgetteret 10 Mill. Kr. for lavt, og den højtærede Konseilspræsident siger senere, hvad jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Saadant et Budget forelægger Finansministeren, uagtet der ikke er noget som helst Menneske her i Landet af dem, der give sig af med Politik eller offentlige Anliggender, som ikke antager, at vi ville gaa frem i det kommende Aar, ligesom man ved, at vi ere gaaede meget betydeligt frem i det løbende Aar. Naar vi tage dette i Betragtning, er det ingen Overdrivelse at mene, at som Statens Indtægter i 1906—07 vare ca. 100 Mill. Kr., regnskabsmæssigt beregnede paa strengeste Maade, ville de i Virkeligheden i det kommende Finansaar, hvis Budget vi nu skulle behandle, efter al Sandsynlighed ved dets Slutning udvise en regnskabsmæssig Indtægt af 110 Mill. Kr.“ Saa er der en Afbrydelse af Birck, der siger: „Skulle vi sige 90 Mill. Kr.?” Saa svarer den højtærede Konseilspræsident: „Nej, vi skulle sige det, jeg siger, for det er rigtigt. Naar vi herfra skulle dræge de 2½ Mill. Kr., som skulle anvendes til Jernbaneanlæg, hvis

Forslagene herom, som jeg haaber, blive gennemførte, og 5½ Mill. Kr. til Lønninger, hvad jeg ogsaa haaber vil blive gennemført, og maaske 2 Mill. Kr. i Nedgang paa de indirekte Skatter — det er jo for Resten for meget, for den højtærede Finansminister har jo allerede stillet i Udsigt oppe i Landstinget, at han vil nøjes med en Nedgang, der er mindre end 2 Mill. Kr., og mere, end han vil have, giver Landstinget ham vel neppe i Nedgang paa de indirekte Skatter —, men selv om vi blive staaende ved de 2 Mill. Kr., bliver dette dog tilsammen ikke mere end 10 Mill. Kr., og hvis det saa slaar til, at Statens Indtægter i 1908—09 blive 110 Mill. Kr., vil der blive et Overskud paa 6 Mill. Kr., naar alt er betalt. Ærede Medlemmer ville da se, at selv om denne Sandsynlighedsberegning, som jeg har opstillet, og hvori jeg regner med samme Stigning, som der gennemsnitligt har været i de sidste 4 Aar, i hvilke vi have Statsregnskab, ikke fuldkommen holder i den kommende Tid — ingen kan være vis paa Fremtiden —, saa have vi 6 Mill. Kr. at løbe paa, inden vi skulle være ude af Stand til af Statens virkelige Indtægter at betale fuldt ud, hvad Jernbaneanlægene koste, hvad Stigningen i Lønningen til Statens Funktionærer koster, og Nedgangen paa 2 Mill. Kr. i de indirekte Skatter“.

Man ser altsaa, at den højtærede Konseilspræsident den Gang saa meget lyst og meget optimistisk paa Forholdet. Han siger, at selv efter at Lønningslovene, som da vare i Anmarch, vare gennemførte, og selv efter at vi havde taget disse store Udgifter paa os, og efter at vi havde taget en Nedgang paa Toldloven og havde vedtaget de Udgifter, som skulde udredes til Jernbaner, selv derefter vilde vi have i Behold ca. 6 Mill. Kr. Men hvordan blev saa det virkelige Forhold? Det virkelige Forhold blev, at vi ikke naaede et Overskud af 6 Mill. Kr., men derimod et Under-skud af 14 Mill. Kr. Saaledes slog de Spaadomme til, som den højtærede Konseilspræsident den Gang fremsatte. Og den højtærede Finansminister var for øvrigt lige saa optimistisk i sine Udtalelser i Landstinget. Han mente, at det vilde være meget let at skaffe Balance paa det Regnskab, som vilde følge efter det Finanslovsforslag, som den Gang var forelagt. Jeg mener dermed at have vist, at navnlig den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister ikke ere uden Ansvar med Hensyn til den finansielle Stilling, vi befinde os i i Øjeblikket. Jeg